

Karolina Alveryd
Utredare
Juridiska fakultetskansliet

Områdesnämnden för humanvetenskap

Remiss: Villkorlig frigivning – förstärkta åtgärder mot återfall i brott (SOU 2017:61)

Inledning

I direktiven till betänkandet anges att utredningen har att ta ställning till bland annat följande:

- (1) Om risk för återfall i allvarlig brottslighet ska beaktas som särskilt skäl mot villkorlig frigivning;
- (2) Oavsett ställningstagande i sak föreslå hur en ordning där sådan risk beaktas särskilt bör vara utformad;
- (3) Överväga om förutsättningarna för och innehållet i de särskilda föreskrifter som kan meddelas under prövotiden efter villkorlig frigivning bör förändras; och
- (4) Lämna fullständiga författningsförslag.

Utredningen gör rörande p (1) ställningstagandet att risk för återfall i allvarlig brottslighet inte ska påverka den villkorliga frigivningen. I enlighet med (2) presenteras dock en modell för hur en sådan lagstiftning skulle kunna vara utformad. Avseende (3) föreslår utredningen vissa ändringar i det befintliga regelverket rörande särskilda föreskrifter under prövotiden.

Vissa generella anmärkningar

Juridiska fakultetsnämnden för fram mer specifika synpunkter på förslaget, nedan, men vill först göra några generella anmärkningar, dels rörande direktiven, dels rörande utredningens betänkande.

En *första* anmärkning är att direktiven belägger utredningen med förhållandevis snäva ramar. Som framgår ovan begränsar sig utredningens mandat till att analysera och ta ställning till frågan ”om risk för återfall i allvarlig brottslighet ska beaktas som ett särskilt skäl mot villkorlig frigivning”, dvs. om risk för återfall i allvarlig brottslighet ska utgöra en faktor att beakta inom ramen för prövningen av om villkorlig frigivning ska ske. Behovet av utredningen motiveras med samhällsskydd och förhindrande av återfall i brott (jfr s. 3 f., Dir. 2016:28). Mot denna bakgrund vore det ändamålsenligt att inte begränsa frågan endast till lämpligheten av att risk för återfall i allvarlig brottslighet ska utgöra ett argument mot villkorlig frigivning i vissa *enskilda fall*, utan också ställa frågan om samma risk kan utgöra skäl för att reformera institutet villkorlig frigivning *generellt*. En sådan reform skulle t.ex. kunna innebära att villkorlig frigivning skedde vid en senare

tidpunkt än nuvarande två tredjedelar av avtjänat straff. En ändring av detta slag skulle medföra att man uppnådde en viss inkapaciteringseffekt men samtidigt undvek de av utredningen berörda problemen från förutsebarhets- och proportionalitetssynpunkt som häftar vid prognostiska bedömningar i enskilda fall (se nedan). En nästa fråga är naturligtvis hur stora inkapaciteringseffekter som skulle bli följden av en sådan reform och om dessa effekter utgör tillräckliga skäl för dess genomförande. I den andra vågskålen ligger förstas bl.a. ökade kostnader. Att överhuvudtaget närma sig ämnet på ett sådant sätt är emellertid inte förenligt med utredningens uppdrag enligt direktiven.

En *andra* generell anmärkning är att utredningens betänkande i många hänseenden får sägas inta ett utpräglat förövarperspektiv, så genom att olika slags risker för *individer* på förövarsidan (osäkerhet i bedömningarna o s v) lyfts fram relativt stort, medan den potentiella offersidan i hög grad reduceras till *statistik*: till "återfall" som statistisk kategori. Detta är ett alltför enögt sätt att argumentera idag: vid varje brott (mot person) som begås finns *individer* också på offersidan. Det ska framhållas att en mer nyanserad förförståelse i detta hänseende inte behöver påverka ställningstagandet i sak, dvs. svaret på frågan huruvida risk för återfall ska utgöra ett skäl mot villkorlig frigivning. Även om man identifierar konsekvenserna för enskilda på brottsoffersidan kan man anse att dessa inte väger tillräckligt tungt i förhållande till negativa följder bl.a. i form av de offentliga resurser som behöver tas i anspråk eller bristande förutsebarhet och proportionalitet (se nedan).

En *sista* generell anmärkning rör utredningens användning av begreppet "likabehandling". Denna användning kan framstå som försåtlig. I utredningens resonemang har nämnda begrepp karaktären av ett normativt argument till stöd för ställningstagandet när det gäller punkten (1). Utredningen konstaterar t.ex. att "[r]egler om senareläggning av frigivningstidpunkten på grund av risk för återfall i brott leder till minskad förutsebarhet och att principen om likabehandling åsidosätts", och skälet till denna normöverträdelse sägs vara att "[p]ersoner som begått brott som av domstol tillmätts lika högt straffvärde i [...] praktiken [kommer] att avtjäna olika långa straff" (s. 15 och 183 i betänkandet). Fakultetsnämnden vill här framhålla att ett krav för att likhetsbaserade resonemang ska kunna användas på ett fruktbart och korrekt sätt är att premisserna för, kriterierna för, vad som ska anses vara *relevant* likhet och olikhet specificeras: det går alltid att hävda att viss vald lösning antingen är likabehandling eller olikabehandling, beroende på vilka premisser som väljs. Likabehandling kan följaktligen ske utifrån såväl bakåtblickande som framåtblickande kriterier. Att alla som döms för brott behandlas lika i betydelsen att straffets stränghet svarar mot gärningens straffvärde utgör m.a.o. på intet sätt en mer kvalificerad likabehandling än att alla som begår brott av en viss svårhet behandlas lika i det avseendet att återfallsrisk kan komma att påverka påföljdens längd.

I utredningens argumentation förekommer begreppet likabehandling ofta i förening med begreppen "förutsebarhet" och "proportionalitet". Den betydelse utredningen lägger i de två senare begreppen kan inte kritiseras på samma sätt som när det gäller begreppet likabehandling. En reform av det slag som direktiven efterfrågar skulle onekligen innebära minskad förutsebarhet så till vida att det kommer att bli svårare att på förhand överblicka straffets längd. Som redan har antytts står en påföljd som definieras av den i framtiden liggande faktorn återfallsrisk i direkt motsättning med den straffrättsliga proportionalitetsprincipen. En annan fråga är naturligtvis vilken vikt man tillmäter dessa intressen när de vägs mot ändamålet av reformen. Fakultetsnämnden återkommer i denna del nedan.

(1) Frågan om risk för återfall i allvarlig brottslighet ska beaktas som särskilt skäl mot villkorlig frigivning

Utredningen menar alltså att risk för återfall i allvarlig brottslighet inte heller framledes bör beaktas som särskilt skäl mot villkorlig frigivning. (I dagens reglering – BrB 26:6 upptas som sådant särskilt skäl endast allvarlig misskötsamhet under anstaltsvistelsen). Fakultetsnämnden delar utredningens uppfattning, men ger nedan vissa synpunkter på utredningens argumentation i frågan.

Till stöd för sitt ställningstagande åberopar utredningen dels ett antal skäl som kan betecknas som ideologiska, dels ett antal faktiska omständigheter. För att konkretisera de intresseavvägningar som bör ske kan det finnas skäl att göra en distinktion mellan dessa två kategorier av argument.

Till kategorin ideologiska skäl kan räknas

- att en reform av ifrågavarande slag står i konflikt med den straffrättsliga proportionalitetsprincipen,
- att samma reform leder till minskad förutsebarhet för den enskilde och
- att samma reform leder till rättsosäkerhet.¹

Till kategorin omständigheter hör

- att prognostiska bedömningar av återfallsrisk är behäftade med stor osäkerhet,
- att de samhällsskyddseffekter som skulle uppnås skulle vara ytterst begränsade och
- att ändringen skulle kunna ha vissa negativa effekter från individualpreventiv synpunkt.

De ideologiska skälen och omständigheterna överlappar och ger styrka åt varandra. De ideologiska skälen är emellertid så beskaffade att de även kan göra sig gällande självständigt. Som ett exempel kan man tänka sig att verklighetsunderlaget vore annorlunda, t.ex. på så sätt att reformen gav upphov till betydande samhällsskyddseffekter. Detta skulle kunna innebära att man vore beredd att acceptera vissa avsteg från kraven på förutsebarhet och proportionalitet. Om man värderar intresset av förutsebarhet och proportionalitet särskilt högt är det emellertid också möjligt att ett sådant annorlunda verklighetsunderlag inte leder till uppfattningen att några avsteg bör göras.

I det följande kommenterar fakultetsnämnden vart och ett av skälen och omständigheterna i den ovan beskrivna ordningen.

Straffrättslig proportionalitet, förutsebarhet och rättssäkerhet

Som redan har framhållits innebär risk för återfall som ett skäl mot villkorlig frigivning en inskränkning av den straffrättsliga *proportionalitetsprincipen*. När återfallsrisk ges inflytande över ingripandegraden av en efter straffvärdet fastställd påföljd skiftas fokus från gärningen till gärningspersonen. Ståndpunkten att det i detta sammanhang är angeläget att beakta proportionalitetsprincipen kan vila på två olika premisser. Å ena sidan kan man anse att straffrättslig proportionalitet är eftersträvansvärt i sin egen rätt –

¹ Utredningens slutsats att en reform som den aktuella leder till ”bristande likabehandling” kan också betecknas som ett ideologiskt skäl. Som närmare har utvecklats ovan är emellertid en sådan beskrivning av lagändringen innehållslös om den inte också rymmer en förklaring av vad som avses med likhet och olikhet.

eftersom det är en norm som känns rätt och riktig. Fakultetsnämnden tar inte ställning i den frågan. Å *andra sidan* kan man hävda att straffrättslig proportionalitet utgör ett normativt grunddrag i det svenska påföljdssystemet som man vid punktvisa förändringar av detsamma bör förhålla sig till, eftersom systemet ska vara koherent. Det kan också uttryckas så att ett krav på straffrättslig proportionalitet är en allmän rättsprincip som inte endast tillämparen utan också lagstiftaren – åtminstone vid mindre ingrepp i straffsystemet – har att förhålla sig till. Fakultetsnämnden anser att det sistnämnda synsättet har fog för sig. När någon döms till fängelse bestäms fängelsestraffets längd på grundval av brottets konkreta straffvärde inom ramen för dess abstrakta straffvärde (dvs. tillämparens och lagstiftarens uppfattning av brottets svårhet). Att genom ett senare beslut under verkställigheten låta individualpreventiva överväganden flyta in för att påverka varaktigheten av fängelsestraffets längd framstår som bakvänt och kontradiktoriskt. Annorlunda skulle det förstås vara om systemet präglades av andra normativa grunddrag. Om ingripandegraden av en reaktion initialt bestämdes med utgångspunkt i den tilltalades samhällsfarlighet eller vårdbehov skulle det snarare vara konsekvent om samma faktorer verkade bestämmande vid senare beslut där ingripandegraden omprövades. Fakultetsnämnden anser av ovan nämnda skäl att kravet på straffrättslig proportionalitet med viss styrka talar mot en reform som den aktuella.

Vad beträffar bristande *förutsebarhet* som ett argument mot lagändringen anser fakultetsnämnden att detta väger förhållandevis lätt. Reformen skulle medföra att det blir svårare för den enskilde lagöverträdaren att bilda sig en uppfattning om fängelsestraffets längd. Att skapa sig en sådan överblick kan emellertid redan med den nuvarande ordningen anses svårt. Det får förmodas att människor i allmänhet – inberäknat de som lagförs för allvarliga brott – inte har sådan insyn i påföljdsbestämningens systematik att de annat än i grova drag kan förutsäga vilken påföljd som blir aktuell för ett visst brott. Oavsett om den villkorliga frigivningen senareläggs eller inte kommer varaktigheten av fängelsevistelsen att befinna sig inom den tillämpliga straffskalan. Som framgår av utredningen är dagens riskbedömningar av återfall delvis aktuariska och strukturerade, vilket måste innebära att det i viss utsträckning kommer att vara möjligt att på förhand slå fast vilka individer som kommer att kategoriseras som återfallsbenägna.

Utredningen uttalar vidare att införande av risk för återfall som ett skäl mot villkorlig frigivning skulle leda till *rättsosäkerhet*. Det finns inledningsvis skäl att uppehålla sig vid vad utredningen tycks mena med rättssäkerhet i detta avseende. Enligt en gängse definition relaterar rättssäkerhet till det ovan berörda begreppet förutsebarhet. De riskbedömningar som skulle föregå frågan om senareläggning av frigivningstidpunkten skulle ju kunna vara rättssäkra eller förutsebara i det avseendet att de görs enhetligt, dvs. att alla individer som blir föremål för dem behandlas enligt samma kriterier. Den betydelse utredningen lägger i begreppet är emellertid en annan. Med bristande rättssäkerhet avser utredningen den osäkerhet som är förbunden med riskbedömningar i den mån de, när det gäller vissa individer, leder till att tiden på anstalt förlängs pga. en risk som inte kommer att förverkligas. Som framgår av den forskning som presenteras i utredningen blir denna osäkerhet betydande om man vill nå resultatet att endast få av de individer som riskerar att återfalla friges (se f.ö. nedan). Fakultetsnämnden delar utredningens uppfattning att denna omständighet utgör ett tungt vägande skäl mot att risk för återfall ska beaktas som ett skäl mot villkorlig frigivning, men vänder sig mot begreppsanvändningen. Snarare än rättssäkerhet bör det anses mer ändamålsenligt att tala om *proportionalitet* i förvaltningsrättslig mening. Dvs. den norm som säger att vid offentlig maktutövning måste de medel som används stå i rimlig proportion till målet med densamma. Fördelen med att tala om förvaltningsrättslig proportionalitet framför rättssäkerhet är att resonemanget blir mer transparent i den meningen att det blir tydligt att

man har att göra med en avvägning.² Som det måste förstås skulle ju riskbedömningen med utredningens terminologi inte längre vara ”orätsäker” om man med större träffsäkerhet kunna skilja ut recidivister från individer som inte skulle komma att begå brott. Proaktiva åtgärder av detta slag bygger förstås alltid på en uppskattning av risk och viss osäkerhet måste accepteras för att de överhuvudtaget ska kunna övervägas. Samma typ av osäkerhet accepteras t.ex. när det gäller regleringar rörande häktning pga. recidivfara, omhändertaganden med stöd av lagen om psykiatrisk tvångsvård, särskild utskrivningsprövning i samband med rättspsykiatrisk vård och omvandling av livstidsstraff. Anledningen till att osäkerheten i dessa fall har bedömts som rimlig kan sägas vara att medlen anses var i paritet med målet med respektive åtgärd.

Bedömningar av återfallsrisk, samhällskyddseffekter och negativa bieffekter

Som nämnts tidigare ovan konstaterar utredningen att instrumenten för riskbedömningar rörande framtida brottslighet har en *begränsad träffsäkerhet* (s. 146-149 i betänkandet). En metastudie från år 2012 av olika riskbedömningar avseende våldsbrott som utredningen redogör för nådde slutsatsen att det var betydligt lättare att predicera vilka individer som *inte* skulle komma att begå sådana brott jämfört med att förutsäga vilka som skulle komma att göra det. Såvitt avser den förra gruppen gjordes en korrekt förutsägelse i 91 procent av fallen och beträffande den senare gruppen träffade bedömningen fel i 59 procent av fallen. Tillgänglig forskning talar alltså för att den prövning av återfallsrisk som skulle föregå beslutet om villkorlig frigivning ska senareläggas skulle vara förenad med påtagliga osäkerhetsfaktorer. Denna osäkerhet slår emellertid framförallt åt ena hållet så till vida att den yttrar sig i ett avsevärt större antal s.k. falska positiva än s.k. falska negativa prognostiska bedömningar. Av stor betydelse borde vara ”var ribban ska läggas”, dvs. vilken grad av säkerhet eller sannolikhet för återfall som man väljer när man vill förvissa sig om att individer inte begår brott under tiden för villkorlig frigivning; med andra ord, hur stor andel individer som efter riskbedömning skulle frigyes och hur stor andel som skulle få frigivningstidpunkten senarelagd. Vill man uppnå största möjliga grad av säkerhet blir man samtidigt tvungen att acceptera att en förhållandevis stor andel individer kommer att sitta frihetsberövade på grund av en risk som inte kommer att realiseras.³ Om man *uteslutande* har intresset av samhällsskydd för ögonen och ”ribban” för senareläggande av frigivningstidpunkten skulle ”läggas lågt”, kan knappast den osäkerhet som häftar vid den prognostiska bedömningen utgöra ett argument mot risk för återfall som ett skäl mot villkorlig frigivning. Genom riskbedömningen skulle en betydande andel av de individer, som om de frigavs skulle komma att återfalla, kunna ringas in. Däremot skulle följderna som sagt kunna betraktas som opropotionella eller ”orättssäkra” med utredningens språkbruk.

Att de *effekter i termer av samhällsskydd* som skulle kunna uppnås genom en reform som den aktuella skulle vara begränsade sammanhänger följaktligen i mycket liten utsträckning med osäkerheten av prognoserna. I stället är den begränsade effekten en konsekvens av att den ytterligare tid som återfallsbenägna skulle avtjäna på anstalt skulle bli förhållandevis kort – eftersom ramarna sätts av den återstående strafftiden. Det finns inte mycket att säga om detta. Införandet av samhällskyddsåtgärder som varar längre –

² Det ska sägas att utredningen vid ett tillfälle använder sig av begreppet ”proportionerlig” i detta sammanhang, se s. 170 i betänkandet. Vidare föreslår utredningen en reglering av innebörden att den förvaltningsrättsliga proportionalitetsprincipen ska beaktas vid åläggandet av föreskrifter och kontrollåtgärder under verkställigheten, se s. 249 i betänkandet.

³ En lagstiftningsåtgärd som den ovan beskrivna, där frigivningstidpunkten för samtliga efter reformen fängelse dömda senarelades jämfört med vad som gäller i dag, skulle eliminera detta problem. I sådant fall skulle fängelsestraffets längd alljämt bestämmas på grundval av proportionalitet samtidigt som samtliga potentiella recidivister skulle inkapaciteras.

t.ex. i form av förvar – skulle som utredningen framhåller vara ett långt mer effektivt alternativ (jfr s. 175. i betänkandet). När det gäller sådana åtgärder måste emellertid osäkerheten i de prognostiska bedömningarna – i termer av ett stort antal falska positiva – framstå som ännu mer problematisk än när det är fråga om senareläggning av tidpunkten för villkorlig frigivning. Det går helt enkelt inte att uppnå en hög grad av samhällsskydd genom åtgärder som innebär inkapacitering utan att ett stort antal individer kommer att vara tvungna att sitta frihetsberövade pga. risk för brott som de aldrig kommer att begå – det vill säga det som utredningen benämner bristande rättssäkerhet.

Utredningen konstaterar vidare att risk för återfall som ett skäl mot villkorlig frigivning skulle kunna *ha vissa negativa följder* när det gäller att förebygga brott. En konsekvens av en sådan reform skulle vara att den dömda svävade i ovisshet om frigivningstidpunkten, vilket kan antas skulle inverka menligt på motivationen att ta emot rehabilitering. Vidare bör det faktum att den frigivne med den nuvarande ordningen har en återstående strafftid hängande över sig, som vid återfall som regel förklaras förverkad, åtminstone teoretiskt verka brottsavhållande för den frigivne under prövotiden. Dessa antaganden framstår enligt fakultetsnämnden som rimliga även om det saknas forskning för att underbygga dem. När det gäller förutsättningarna att vid återfall i brott förverka villkorligt medgiven frihet kan tilläggas att denna möjlighet utgör ett enhetligt sätt att inom ramen för påföljdsbestämningen beakta tidigare brottslighet i skärpande riktning. Denna möjlighet skulle gå helt eller delvis förlorad om frigivningstidpunkten senarelades pga. recidivrisk. Fakultetsnämnden vill emellertid framhålla att de nämnda negativa följderna, som ensamt skäl mot en sådan reform, inte kan anses väga särskilt tungt. De eventuellt försämrade möjligheterna att förebygga brott som reformen skulle medföra måste förstås vägas mot de förbättrade möjligheter i samma avseende som skulle uppnås genom inkapaciteringen.

(2) *Utformningen av en eventuell reglering*

I enlighet med direktiven lämnar utredningen ett förslag till hur en ordning där risk för återfall i allvarlig brottslighet beaktas som särskilt skäl mot villkorlig frigivning skulle kunna gestaltas. Fakultetsnämnden ser ett antal problem med förslaget utformning, liksom förmodligen med vilken som helst reglering (eller förslag till reglering) med detta ändamål. Fakultetsnämnden vill inte ställa sig bakom förslaget, och begränsar sina kommentarer i denna del till tre synpunkter.

Enligt förslaget ska den centrala regleringen införas i BrB 26:6 a. Samma lagrum ska även behandla uppskjuten villkorlig frigivning pga. allvarlig misskötsamhet under verkställigheten (nuvarande BrB 26:6 st. 2). Den första meningen i lagrummet anger att det krävs ”synnerliga skäl mot villkorlig frigivning” för att denna ska skjutas upp. Enligt andra punkten första stycket kan sådana synnerliga skäl bestå i en konkret och beaktansvärd risk för att den dömda begår nya brott av allvarligt slag. Lokutionen ”synnerliga skäl” låter antyda att det är fråga om ett tydligt undantag från en huvudregel. Detta kan anses missvisande och förvirrande i sammanhanget, om en förhållandevis stor andel av riskbedömningarna kommer att resultera i en konkret och beaktansvärd risk enligt andra punkten första stycket. Fakultetsnämnden föreslår därför att ”synnerliga skäl” ersätts med ”särskilda skäl”.

Prövningen av om frigivningstidpunkten ska senareläggas ska begränsas till personer som avtjänar fängelse i minst fyra år eller, om det finns särskilda skäl, minst två år (jfr lagrummets andra stycke). Som skäl för att avgränsa kretsen av dömda på detta sätt återoppar utredningen dels kraven på proportionalitet och förutsebarhet, dels kravet på

”rättssäkerhet” med utredningens terminologi. Det sistnämnda skälet (som fakultetsnämnden hellre skulle kalla resultatet en proportionalitetsavvägning, se ovan) sammanhänger med svårigheten att göra säkra riskbedömningar och innebär att ”[e]ndast i de fall då intresset av samhällsskydd anses väga särskilt tungt bör risken för återfall kunna beaktas som skäl mot villkorlig frigivning” (s. 187 i betänkandet). Fakultetsnämnden delar utredningens inställning att, om recidivrisk ska beaktas som ett skäl mot villkorlig frigivning, en sådan avgränsning grundad i avvägning mellan mål och medel bör göras. Man kan emellertid diskutera om avgränsningen ska yttra sig så att kretsen av dömda som överhuvudtaget ska bli föremål för prövning på förhand definieras. Ett från vissa synpunkter bättre tillvägagångssätt – som förvisso skulle vara betydligt svårare att reglera i lag – är göra en avgränsning inom ramen för riskbedömningen, dvs. att ”lägga ribban högre” (se ovan). En sådan avgränsning skulle kunna innebära att endast individer där sannolikheten för återfall är *särskilt* hög får frigivningstidpunkten senarelagd.

I det föreslagna lagrummet BrB 26:6 a upptas risk för att den dömda begår nya ”brott av allvarligt slag” som ett skäl mot villkorlig frigivning. Utredningen har alltså valt inte vidare specificera vilken typ av brottslighet det skulle vara fråga om. Som förklaring till detta anger utredningen att det inte ”är lämpligt eller ens möjligt att närmare specificera vilken typ av brottslighet som är tillräckligt allvarlig för att återfallsrisken ska motivera att en större del av utdömt straff verkställs i anstalt” (s. 192 i betänkandet).

Fakultetsnämnden ställer sig frågande till utredningens påstående att det inte skulle vara möjligt att bli mer specifik. Genom denna lagstiftningsteknik överläts snarare uppgiften att konkretisera sig åt tillämparen, vilket ökar risken för oenhetlig rättstillämpning. Lösningen kan också anses olämplig från legalitets- och förutsebarhetssynpunkt. Fakultetsnämnden anser därför att en tydligare definition av vilken brottslighet som medför att återfallsrisk motiverar en senareläggning av frigivningstidpunkten är att föredra. Ett sådant förtydligande skulle kunna ske genom ett angivande av straffskaleminimum eller genom en katalog av brottstyper. En kombination av dessa två är även möjlig (jfr t.ex. utformningen av 36:1 b BrB).

(3) *Utredningens förslag avseende föreskrifter som kan meddelas under prövotiden efter villkorlig frigivning*

Fakultetsnämnden har inga invändningar mot utredningens förslag i denna del.

Remissvaret har på fakultetsnämndens uppdrag beslutats av dekanus, professor Jonas Ebbesson. Yttrandet har beretts av professor Claes Lernestedt och forskarstuderande Axel Holmgren. Föredragande har varit utredare Karolina Alveryd. Yttrandet har expedierats av Juridiska fakultetskansliet.

Jonas Ebbesson

Karolina Alveryd